

— Знаеш, че аз два пжти казвам, трети пжт: коля . . .

Примолила се булката, разтреперила се от страх и нарамила товара, носи, пжшка, носи, мжчи се, та чак до село. . .

Дошли си, седнали, починали.

— Хайде сега да накладеш огжня, да месиш хлеб, да сготвиш ядене, че аз два пжти казвам, трети пжт коля.

— Не мога, не сжм вжршила такива работи. . .

— Не можеш ли? — викнал ѝ той и се уловил за ножа. . .

— Мога, мога, ще се помжча, казала булката и се заловила на работа.

Така днес едно, утре друго, булката се научила да работи всичко. А майка ѝ все се безпокояла, че някой ден ще ѝ вжрнат джщерята.

Минало доста време. Отишли у майка ѝ на гости и занесли хубави хлебове, баници и гостби. . .

— Кой ти меси и готви, джще? пита майката.

— Сама.

— Нали не можеш.

— Мога, научих се.

— Как така?

— Ех, мамо не знаеш моя мжж, какжв е! Като каже нящо, ако го не послуша, добиче ли е, човек ли е не пита — коли . . .

Кажи на всички да знаят, да не направи и друго някое чудо. . . И разказала на майка си, как заклал кончето и кобилата, и как я научил да работи.

Ив. П.

